

Kovács Laura-Ne hagyj cserben!

Aki átad,
De nem érez,
Aki beszél,
De nem kérdez;
Aki örül,
De nem veled,
Aki elmegy,
De nélküled;
Aki úgy tesz,
De nem szeret,
Aki kiált,
De nem neked;
Aki tanul,
De nem segít,
Aki itt van,
De nem érint;
Aki bólint,
De nem ért meg,
Aki biztat.
De nem félthet,
Aki remél,
De nem szívből,
Aki rád néz,
De csak szükségből,
AZ NEM BARÁT.

Másokért

Segíteni: azt kellene!
Ez a jóság feltétele.
Valamit tenni másokért,
És nem csupán a látszatért...

Egyedül

Egyedül nem könnyű;
Egyedül nem lehet;
Egyedül, más nélkül
Az élet fergeteg.
Elsodor magával,
És nincs aki visszahúz:
Egyedül túl nehéz,
Egyedül nincs kiút...

Most már jó

Hideg van:
Az erdőben reszkető állatok,
Felettük a felhőkön
A Nap gyéren átragyog.

Ölelés:
Az kéne most, hogy erőt adjon,
Hogy a Nap a felhőkön át
Még szebben ragyogjon.

Hiányzik:
Valami nagyon kéne még,
Hogy a felhők sűrű paplana
Ne nyelje el a fényt.

Most már jó:
Hogy ölelve itt vagy velem,

Van kivel megosztani
A szeretetemet!

Ragyogás

Bent vagyok, kint eső esik,
Olyan szép most a világ!
Odakint a felhők mögül
Gyenge holdfény ragyog át.
Derengése emlékeztet
Valami nagy dologra,
S barátaimra gondolva
Felnézek az égboltra.
Köd úszik a házak között,
Emlékképek villannak,
Mindegyik más, mind üzennek
A sok fényes csillagnak.
A sötétség szétterülve
Borítja el az eget,
Felidézve sok nevetést,
Boldogságot, nevetet.
Nevetet és arcokat, kik
Nagy örömet okoztak;
S nézek ki az ablakon át:
A csillagok ragyognak.

Van olyan,
Hogy már nem kellesz senkinek,
Hogy nem hihetsz a felszínnek.
Hogy fanyar nézéssel köszönnek,
Hogy mindenhol elüldöznek.
Hogy úgy érzed, senki nem szeret,
Álmosoly terül a belső felett.
Hogy egy röhögéssel leráznak,

Hogy nem hiányzol a barátnak.
Hogy utána nem figyelnek rád,
Hogy magányos vagy, és ez fáj.
Hogy nem veszik észre: rosszülesett,
Hogy folytatják tovább az életet.
Mintha nem fájt volna neked,
Folytatják tovább: csak nélküled.